

Bakom träden gömmer
sig en hemlighet

Del 1

Greta Petersson

Kapitel 1

Det nya huset var väldigt stort, för stort. Det lutade sig över Tuva och såg lite läskigt ut. Färgen var flagnad, på vissa ställen så mycket att man inte såg att det en gång varit gult. Fönstren såg ut som ögon. Som om huset betraktade henne.

-Ska vi bo här?! utbrast hon och såg missnöjt upp på sin pappa.

-Ja, det blir väl JÄTTEBRA!? utbrast han.

Jonas (så heter han) var en sån där optimist. Allt bra enligt honom. Så fort de kom till ett nytt ställe började han fixa och måla som en tok, hur risigt huset än var från början. De flyttade runt ganska mycket.

Han, Tuva och Ebbe, Tuvas lillebror. Innan bodde de i Skottland, där deras mamma kom ifrån. Men när Tuva var tre och Ebbe ett skilde de sig. De flyttade till Sverige, medan mamman stannade kvar i Skottland och gifte om sig. Men, som Tuva tänkte för sig själv när hon saknade sin mamma, man klarar sig utmärkt med en pappa och en bror.

-WOW! Ska vi bo här? frågade Ebbe och kände som den lyckligaste personen i världen, iallafall tills...

-Hjälp mig att bära in flyttlådorna nu! ropade Jonas från bilen. Den var lastad upp till taket med flyttlådor.

Ebbe suckade.

De tog varsin låda och gick fram till dörren till huset.

-Får jag låsa upp dörren, snälla!? utbrast Ebbe och såg från Jonas till Tuva.

-Visst, sa de i kör.

Ebbe ställde tog emot nyckeln från Jonas med ett flin. Han tryckte in nyckeln i låset och vred om. Dörren svängde långsamt upp med ett utdraget kniiirr!

De såg in i en liten hall. Väggarna var grönmålade och på golvet låg en trasmatta. De klev in gick igenom hallen, ut i ett kök. Ett väldigt gammalt kök. Den hade en diskbänk och så, med inget kylskåp och bara en liten vedspis. De satte flyttlådorna på det kalla stengolvet och gick ut för att hämta fler. Snart fanns det ett litet flyttkartongs-berg som tog upp nästan all plats i köket.

-Och vet du vad vi ska göra nu, Ebbe?! frågade Jonas när de stod framför berget och beundrade sitt verk.

Kapitel 2

-Upptäcksfärd! utbrast Tova och Ebbe i kör. Och så satte de igång. De genomsökte varje vrå i hela huset. Det hade fyra våningar, men förutom på bottenvåningen fanns det bara ett rum på varje våning. På första våningen fanns hallen, köket och ett litet badrum. På andra våningen var vardagsrummet, på tredje och fjärde våningen; två sovrum. Och så fanns det ett litet vindsrum där gamla möbler och prylar stod staplade upp till taket. Jonas paxade sovrummet på tredje våningen, så Tuva och Ebbe fick dela på det andra rummet. Sedan satte de igång att städa. De skurade, dammsugde och dammade av hela huset. När kvällen kom hade de också hunnit packa upp några flyttlådor och ställt in några möbler. I skymningen satte de sig ner på några kartonger och åt ganska gammal kall pizza. De rullade ut madrasser och sovsäckar på golvet (de hade inga sängar än) och tände några stearinljus. Sedan kurade de ihop sig i sina sovsäckar för att somna.

-Ibland önskar jag att mamma var här, sa Tuva efter att ha funderat en stund.

-Mmm. Jag med, svarade Ebbe.

-Varför skiljde ni er egentligen? undrade Tuva. Jonas svarade inte. Han suckade bara tungt och blundade hårt.

-Phu. ÄNTLIGEN klar! pustade Ebbe och slängde skurtrasan han höll i handen i en hink. Han sjönk ner i en stor röd fåtölj och slappnade av. Kartong-beget var helt borta och alla saker stod på sina platser. Det hade tagit tre dagar, men nu var de helt klara. Ebbe och Tuva hade putsat fönster hela förmiddagen medan Jonas hade åkt till in staden för att köpa ny frys, kylskåp och en elspis. Tuva satte sig på mattan framför Ebbe.

-Ska vi gå ut i skogen en stund? frågade hon och såg förväntansfullt på Ebbe.

-Redan!? Jag måste nog...

-Nähä, då går jag väl själv nu. Synd bara att du är så RÄDD för att gå ut i skogen! avbröt Tuva och såg in i hans mörkbruna ögon innan hon vände sig om och klampade ner för den smala trappan till köket. Det var tyst en stund. Tuva väntade.

-Okej! Jag kommer väl med. Med bara så du vet: Jag är INTE rädd! ropade Ebbe och kom skuttande ner för trappan. Tova smålog för sig själv. Småsyskon var väldigt lätta att lura. Nästan lite FÖR lättlurade!

De satte på sig skor och gick ut på slätten utanför huset. De gick ner mot stranden. Sanden var fuktig och saltvattendroppar skvätte upp i deras ansikten när de sprang mot skogen.

-Ha! Jag kom först! ylade Ebbe när de kom fram till skogsbrynet.

-Ska vi gå då?! flåsade Tuva när hon kom upp bredvid honom.

Hon låtsades som hon inte hade hört det Ebbe sagt.

Inne i skogen var det helt vindstilla. Träden var gamla och stod tätt ihop. Marken var täckt av mossa och blålila blommor. De gick in en bit och bruset från havet blev lägre ju längre in de kom.

När de kom fram till en liten glänta med höga taggbuskar buskar runt om stannade de. -Vi kan väl leka kurragömma?! föreslog Ebbe.

-Ja! Jag börjar räkna! utbrast Tuva.

-Ett...två...tre...

Ebbe sprang iväg och gömde sig bakom en rotvälta.

Han tyckte att det var ett jättebra gömställe, men Tuva hittade honom nästan direkt.

-Din tur! sa hon och började springa när Ebbe räknade.

Hon hittade ett bra ställe bakom en av buskarna som fanns runt om gläntan. Hon satt med ryggen lutad mot en trädstam och hade taggbuskarna framför sig. Hon upptäckte att det växte små knallröda bär bland de svarta taggarna.

-Nu kommer jag!

Hörde hon Ebbe ropa.

Hon sträckte sig fram för att studera bäret närmare, men hon stack sig på en tagg. En bloddroppe föll ner från hennes lillfinger och ner på marken. Plötsligt blev hon helt yr och det svartnade framför ögonen.

Kapitel 3

Tuva låg i ett fullständigt mörker. Det kom liksom krälände från alla håll och tryckte på henne så att hon inte fick luft. Hon försökte skrika, men när hon öppnade munnen virvlade bara det där svarta in i henne också, det var överallt nu. Hon flämtade till och höll på att förlora medvetandet igen, men då såg hon något framför sig. Ett svagt blått ljussken kom svävande mot henne, eller var det hon som flög mot det? När hon var tillräckligt nära såg hon var det var. En svamp! Den lyste! Det gick plötsligt lite lättare att andas. Då tändes en hel rad med svampar bakom den första, och hon kämpade sig fram genom mörkret för att komma framåt. Då kände hon hur något tog tag i henne och ruskade om henne...

Tuva slog upp ögonen och drog ett djupt andetag. Ebbe stod böjd över henne och såg orolig ut. Inget mörker fanns kvar. Inga blåa svampar. Det hade varit en dröm. Men den hade känts så verklig! Hon kände sig spyfärdig.

-Tuva?! utbrast Ebbe och ruskade försiktigt om henne igen.

Hon nickade men svarade inte. Det kändes som om allt mörker skulle välla in i henne igen om hon öppnade munnen.

Ebbe hjälpte henne att resa sig upp.

-Vad hände? undrade han och lät Tuva stödja sig på hans axel.

Det blev tyst.

-Jag...jag... Öhum... började Tuva, mest för att känna att det gick att prata ordentligt.

-När jag gömde mig stack jag mig på en tagg. Och sen tror jag att jag svimmade eller nåt...

Hon sa inget om drömmen, hon ville inte verka fånig.

-Hur hittade du mig? frågade hon.

-Jag hörde något som prasslade bakom ett träd och sprang dit, och där låg du. Du skrek, men det hördes inget. Sedan öppnade du ögonen, men det såg ut som att du tittade på något långt borta, som om du var blind. Det var riktigt läskigt! Jag bar dig så gott jag kunde hit till gläntan, och sen vaknade du, förklarade Ebbe.

Han såg faktiskt riktigt chockad ut.

-Vi kanske borde gå hem, föreslog Tuva.

Hon kände sig bättre nu. Inte lika yr. Men det var en sak som oroade henne.

-När vi kommer hem, säg inget till pappa. Okej?
Han kommer bara bli så orolig och typ tro att jag har blivit knäpp eller nåt...

-Mmm, visst. Men är du inte lite knäpp då?
svarade Ebbe och försökte låta orolig, men Tuva gick inte på det.

-Haha! Mig lurar du inte! utbrast hon, och så började de gå hemåt.

Kapitel 4

Tuva drog täcket tätare omkring sig och såg sig om i rummet. Hon satt upp i sin nya säng. Hennes gamla väckarklocka stod på en flyttkartong bredvid sängen. Siffrorna visade att klockan var halv tolv. Ebbe låg i sin säng på andra sidan rummet och på golvet låg Johannes på sin madrass och snarkade.

Hon hade haft en mardröm. Mörkret hade varit där, och hon hade följt svamparna tills mörkret tunnades ut och hon stod i en glänta. De blå svamparna fanns över allt runt omkring henne, och ovanför hennes huvud svävade en stor fjärilssvärm med stora blåa fjärilar. En stor hund, den var blå, kom tassande mot henne och satte sig ner framför henne med huvudet på sned. En klingande ljus röst hördes, och det tog en stund innan hon fattade att det var hunden som pratade.

-Tiden är knapp, skynda dig till sku...

Innan hon hann höra mer slöt sig mörkret om henne och hon vaknade, svettig och anfådd. Nu visste hon att hon inte kunde somna om. Iallafall absolut INTE när Johannes låg och snarkade.

-Tiden är knapp... mumlade hon för sig själv.

Hon hade en obehaglig känsla av att det inte bara hade varit en dröm.

Hon klev ur sängen och tog täcket med sig när hon tassade över sovrumsgolvet, ner för trapporna till köket. Trappstegen knarrade högt och ljudet skar genom tystnaden. Ebbe mumlade något i sömnen och vred oroligt på sig, men han vaknade inte. Så hon smög vidare. Väl nere i köket tog med sig en banan och ett glas mjölk upp till andra våningen där slog hon sig ner i soffan och tog fram sin bok hon hade läst i kvällen innan. Hon tände lampan som stod på soffbordet. Hon tuggade i sig bananen och drack upp mjölken samtidigt som hon läste i sin bok. Ögonlocken blev allt tyngre och till sist orkade hon inte längre hålla sig vaken. Hon gled in i en orolig sömn, och en gång vaknade hon till. Hon hade tagit ett viktigt beslut.

-Imorgon. Jag lovar...

Om ni blev sugna på att veta fortsättningen på boken, så läs gärna

Skuggornas dal

Del 2 i serien om
Tuva och Ebbe

THE END